

Batumi

Ara mateix arribem en autocar a Batumi, antic port del mar Negre. Landròmina ens deposita en un pàrquing que un jove ros –el botones de l’hotel– va traient les marques mòbils del voral. El català és un idioma que necessita un espai on parlar-se: jutjats, cinema, sèries. El català necessita un futur per al seu passat. Com l’autocar necessita un espai on aparcar. La qüestió del català afecta en especial els espanyols, que no volen parlar-lo ni fer-se’l seu.

Anem traient les grosses males que hem traguinat pels camins de Geòrgia, que ells anomenen Sagartuelo.

L’hotel on fem cap ens disposa en la verticalitat: són catorze plantes. Ens assignen la planta 13, prop del restaurant, que posseeix unes bones vistes sobre el mar Negre, pla i fosc. Batumi ha passat per diversos imperis: ara otomans, ara russos, ara una regió autònoma dins de Geòrgia. Els casinos són abundants.

A la tarda hi passem, després de tafanejar l’hotel de quatre estre-

lles. Aquesta mena d’establiments que mai transitaren els nostres pares, que no consideraren la possibilitat de gastar diners en hotels. Els seus fills ho hem fet, alguns han fet el senyor en hotels del cinc estrelles, amb els diners dels pares. Sovint ho veuràs així: els pares estalvien tota la vida, i els seus fills s’ho gasten. Els nostres pares passaren la guerra; els anys del boom econòmic i els anys socialdemòcrates en forma de pensions notables. Mai no es gastaren cap diner en hotels.

Ara mateix m’estiro als llençols i penso en aquestes coses amb nostàlgia: els hotels passen de moda de seguida, com tot: passen de moda les cançons, els pantalons de pana i les idees.

ELS HOTELS PASSEN DE MODA, COM ELS PANTALONS DE PANA O LES CANÇONS. AQUEST DE BATUMI TÉ 14 PLANTES

Avui toca un restaurant turc a prop d’un casino que és dins un gratacel fosc. Els que posseeixen molts diners volen gratacels. L’hotel Sheraton, de cinc estrelles, té una torre memorable amb vistes a la platja.

Al port, un escultor local hi ha projectat dues escultures en làmines, que es mouen. Al seu costat una sínia gira. Les noies es fan fer fotografies al costat de l’estàtua de les dues formes –l’home i la dona– i a mi m’agafen unes ganes boges de pixar. Al costat d’una caseta, a la vora d’un far que llampegueja, deixí anar la meua líquida humanitat, al mar Negre.

Més assossegat, m’assec i miro les dues figures que s’ajunten en un bes amorós; en faig una fotografia. Els sorolls, els cartells, la pluja, i els turistes trenquen l’harmonia. Les dues figures s’ajunten –làmina sobre làmina d’acer– i se separen. La follia humana: ajuntar-se i separar-se.

Correm; hem d’arribar al restaurant. Els catalans tenim costums de nous rics. Volem un sopar de peix, amb vi blanc. Les ampolles de vi blanc van passant i el peix és bo.

Un que disposa de més diners demana un licor anisat que s’ha de beure amb gel. Un parell de russos de la taula del costat en prenen, i en demana. Després costa pagar-lo: ja hem despès totes les monedes i bitllets locals. Els codis culturals són diferents: a Catalunya, després d’un sopar opípar, et conviden, però aquí s’ha de pagar tot. Si fas el ric, fes-ho amb totes les conseqüències.

